

Јуче, данас, сутра у Шестој

РАЗГОВОР СА ДИРЕКТОРОМ ШКОЛЕ

Директор школе, Раде Зејак, често у гужви, претрпан послом и обавезама, увек у трци с даном, издвојио је мало времена да овим путем са ученицима наше школе подели план напретка за предстојећу годину и ђацима пожели успешан повратак у школске клупе!

Ставка поред које стоји узвичник је свакако да се ђацима обезбеди „своја просторија“. Тај простор ће бити намењен за ђачке клубове, ученичке секције, парламент школе, као и за све оне ученике који своје слободно време желе да проведу са својим друштвом уз неку друштвену игру у школи, или пак обнове градиво пред контролни. Ова просторија би почетком фебруара требало да буде спремна!

Такође, у сутерену се припрема просторија која има капацитет да прими 70 особа. Намењена је за ђачке наставне и ваннастане активности, али и за састанке професора, Савета родитеља, Удружења бивших ученика и многе друге.

У договору са родитељима ученика, ходници ће бити опремљени са минимум 20 клупа на којима ће ученици моћи да проводе своје одморе.

Оно што можда велики део ученика и запослених не зна, јесте да је Шесту београдску гимназију похађао и патријарх Павле! У његову част организоваће се манифестација, за коју се директор нада да ће постати и традиција, а и оно по чему ће се Шеста истицати и памтити.

Истицаће вредности које је и патријарх Павле увек промовисао током свог живота.

Манифестација ће носити назив „Светлост, љубав, живот!“ Свака реч је симбол онога што се Шеста труди да задржи као свој темељ – светлост као симбол просветитељства и знања, љубав- као љубав професора према својој професији и пре свега деци, и живот као симбол свега за шта нас Шеста учи и припрема. У складу са овим, удружење бивших ученика је дало идеју да се подигне и спомен плоча у част патријарха.

Такође, на листи је и да школски часопис добије своје штампано издање и да излази редовно, за почетак бар два пута годишње.

Желим и да поменем досадашње акције Шесте попут језичког коктела, Соњиних дана, размене ученика, сусрете бендова из региона за које се директор нада да ће окупити још више наших ученика и, као и сваке године, превазићи очекивања!

Оно што нам директор свима поручује јесте да не будемо пасивни и лењи, већ да тежимо бољем и увек се трудимо да будемо корак испред других. Жели да сви заједно напредујемо и да једног дана Шесту видимо као лепу успомену и школу коју је вредело похађати.

Дара Павловић 45

НОВЕМБАРСКИ ДАНИ СОЊЕ ЖАРКОВИЋ

19-30. новембар 2018.

Поћег у будућноћ

- реални сусрети,

ученици Шесте у посети (Танјуг, Геопут, ЕПС, НИС, НБС, Републички омбудсман, Архив Србије, Нови Логос, Центар за форензику, Институт за генетику и генетички инжењеринг, Dečotte, SMB – градња, Ендава, Валса Intesa, КК Партизан, Спортски савез Београда...).

26. новембар 2018.

Лућка - представа,

посета
Универзитетској
дечијој клиници
у Тиршовој.

22. новембар 2018.

Сазнај, одлучи, закорачи!

Радионица каријерног вођења пројекта
Са проблемом на Ши
Водитељке радионице
Донка Павић и Маријана Радуловић.

Кабинет 212 од 12.00 до 14.00

28. новембра 2018.

Друћ није мећа - гости Шесте

Свечана сала од 12.00 до 16.00

29. новембра 2018.

Хуманићарна акција добровољноћ давања крви

Свечана сала

29. новембра 2018.

Каријерно ћаскање,

Радионица каријерног вођења ГИЗ-а
за ученике трећег разреда,
водителка радионице Мирјана Јефтенић и
врћачки едукатори Андријана Јакшић,
Исидора Тићма и Михајло Миловановић.

Кабинет од 10.00 до 14.00

30. новембра 2018.

Музичке разћледнице,

цртање и сликање
инспирисано музиком.

Свечана сала од 13.00

СОЊИНИ ДАНИ

Сећање....

Као и сваке године од кад нас је трагично напустила, ми се ње, Соње Жарковић сетимо као драге, дивне особе која је својим ентузијазмом и делом обележила Шесту београдску гимназију. Соњине дане је и ове године организовала проф. Сузана Лазовић у сарадњи са бројним професорима. У оквиру акције *Поглед у будућност* ученици ће посетити бројне институције и упознати своје могућности запошљавања, едуковања. С професором Владимиром Живановићем ученици ће посетити Народну банку Србије и упознаће се са функционисањем платног система наше земље. Бројне радионице имају задатак да ученицима помогну у избору факултета или да развију њихове таленте. И ове године реализоваће се хуманитарне акције давања крви и извешће се представа за децу у Универзитетској дечијој клиници у Тиршовој. Млади глумци Шесте београдске гимназије предвођени професорком Тамаром Кречковић покушаће да улепшају живот овим малишанима. Дивно је гледати како се млади људи креативно изражавају и како у инспиративном духу Соњине заоставштине дају најбоље од себе.

Ученици Шесте београдске гимназије посетили су 21.11. новинску агенцију "Тањуг" са професорком Славицом Влачо. У оквиру овогодишње школске манифестације "Новембарски дани Соње Жарковић", ученици су имали прилику да се распитају и боље упознају са жељеним занимањем. Сазнали смо много интересантних ствари о процесу настанка вести. Матуранти који размишљају о упису на Факултет политичких наука, били су одушевљени самим просторијама због многобројних слика на зидовима које обухватају целу историју. Уредница је искрено причала о свом послу. Веома реално је говорила о добрим и лошим странама свог занимања и ученици су имали мноштво питања за њу. Посетили су и канцеларију намењену за фотографију, где су чули из прве руке искуства и препреке на које су фотографи наилазили током свог посла. Такође, срили су се са студентима Журналистике, тако да су чули још додатних информација о свим смеровима и специфичностима факултета који желе да упишу. Ово је било једно лепо искуство и сигурно ће помоћи матурантима при одлуци о будућем занимању.

САЈАМ СПОРТА

Дана 23.11.2018. године, ученици наше школе су у пратњи професора физичког васпитања, Андрије Влајића, посетили Сајам спорта. Сајам је свечано отворио министар спорта Вања Удовичић, уз присуство наших прослављених спортиста, Давора Штефанека и Дејана Станковића. Посетиоци су имали прилике да се информишу о разним спортовима који су заступљени у нашој земљи, као и да се опробају у неким од њих и да освоје заслужену награду.

Ана Кнежевић 46

ДАН ШКОЛЕ

У Шестој београдској гимназији 29. октобра 2018. обележен је Дан школе. Ове године прослављен је 85. рођендан школе и професорка Душка Кисин је са школским хором започела вече. Песме које су отпевали биле су „*Gaudeamus igitur*“ (такозвана студентска химна) и касније, пред представу, „Креће се лађа француска“. Програм је водила ученица 45 Драгана Огњевић.

Директор школе, Раде Зејак, причао је о будућности наше школе и уручио захвалнице заслужнима за подршку њеном развоју. Захвалнице су добили:

Драгослав Андрић, Милош Димитријевић, Милан Јанковић, Душан Гулетић, Александра Павловић, Дејан Марковић.

Такође, бивши ученик, Иван Бекјарев, данас по професији глумац, причао је о свом времену у школи и како је његова каријера, на неки начин, започела на нашој позорници у Свечаној сали.

Након поделе захвалница, добили смо прилику да одгледамо представу „**Генерали или сродство по оружју**“, коју су спремили ученици наше школе под будним оком професорке Тамаре Кречковић. Богдан Јевтић, Лидија Миловац, Димитрије Попмихајлов, Михајло Миовановић, Лука Јеремић, Пеђа Перић и Урош Маринковић сјајно су глумили и још једном доказали да Шеста београдска гимназија има добре глумце и одличну сцену.

КУЛТУРИЦА

Још једном је одржан позоришни фестивал Културица у позоришту Пинокио. Шеста београдска гимназија учествовала је са драмом Људмиле Разумовске „Драга Јелена Сергејевна“ и победила. Представу су сјајно изнели Богдан Јевтић, Лидија Миловац, Димитрије Попмихајлов који су и награђени за најбољу глуму.

Драгана Огњевић 45

УНЕСКО И УНЕСКО КЛУБ

УНЕСКО или Организација Уједињених нација за образовање, науку и културу је организација базирана у Паризу. Основана је 16. новембра 1945. године. Циљ организације је да допринесе изградњи мира и сигурности приликом комуникације између нација ради побољшања области које ова организација проучава. Унеско је такође, организација која младе подстиче на креативност и напредак у многим областима. Разним едукацијама и активностима спроводи проучавања на који начин млада популација може да допринесе свету. На тај начин УНЕСКО усмерава талентоване људе на прави пут. Србија је чланица УНЕСКО-а од 2000. године, а један од представника ове земље је Шеста београдска гимназија. Она је чланица ове организације од 2003. године и ове године наша школа слави 15 година свог чланства. Унутар наше школе се сваке године одржавају разне активности које имају за циљ да ученике подстакну да размишљају о школи, не само као о установи коју морају да похађају, већ као и о свом другом дому. На тај начин сваки ученик ће имати представу шта поседује и шта може да изгуби ако не мари за школу. Међутим, УНЕСКО омогућава и боље упознавање људи који се налазе у нашем окружењу. Разним путовањима преко ове школе, али не само преко ове већ и преко још много школа из Србије, ми добијамо шансу да упознамо људе, европски познате градове као што су Париз, Беч, Будимпешта и још много других. Ђаци на тај начин упознају, истражују и уче о културама других нација. Поводом 15 година чланства у УНЕСКО-у, Шеста београдска гимназија приредила је у холу школе изложбу са разних путовања из претходних година. На тим сликама можемо да видимо који су леви градови посећивани. Али, ученици нису само путовали, него су били и домаћини у кругу школе за многе познате особе из целог света. Примањем политички битних особа из

Аустралије, Кине, Тајланда ставља се тачка на питање колико је ова школа важна као представник УНЕСКО-а за Србију.

Лена Башић и Ана Шарић 25

ДАВАЛИ – ПРАЗНИК СВЕТА

У Галерији Дечијег културног центра, 7. новембра обележен је **Давали** – празник светла, као најважније силе живота који се слави у целој Индији. Пригодну изложбу младих уметника из Индије је отворио Њ.Е: Субрата Батазарџи, амбасадор Индије. О празнику и утицају на ритуални живот становника Индије говорио је др Александар Петровић који је представљајући своју књигу: „Индија, земља светлости“ рекао:

„Индија јесте сан, и то највећи који је Европа одсањала. Од незапамћених времена до Васка да Гаме Европа је сањала Индију као рог изобиља, она јој се причинјавала као испуњење свих њених жеља. Тај сан је приморао Колумба да открије Индију у Америци, јер се Европљанима свуда причинјавала Индија. Из тог сна се Европа ни данас није пренула, јер се тако и зачело доба открића које она слави као почетак свог успона.

Индија је сан. Европа је покушала да колонизује тај сан, као дете које отвара телевизор да би у њему нашло мале људе које види на екрану. У колонизованој Индији није, међутим, нашла патуљке које је тражила, али је изгубила способност да сања, а одсуство визије заменила протетиком телевизије. Европа је заправо све открила осим себе...“

Богдановић Маша 2-5

ГЕОГРАФСКИ ДИКТАТ

У Руском центру за науку и културу у Београду 11. новембра 2018. одржан је IV географски диктат Руског географског друштва. На иницијативу, председника „Савета покровитеља“ организације Владимира Владимировича Путина, ове године манифестација је одржана у 60 држава широм света. Ученици наше школе и други грађани, могли су да провере своје знање о руској географији и друштву.

Ђаци наше школе, заједно са професорком географије, Јасном Перић, су се окупили испред Руског дома у Београду, где се одржавао диктат и са нестрпљењем очекивали тест.

Пре реализације теста сви присутни имали су прилику да погледају видео-материјал о природним лепотама и невероватним пејзажима Русије. Тест се састојао из три дела, односно 30 питања из области основних географских појмова и термина везаних за Русију, али и географских знања до којих се долази на основу општег знања о географији ове највеће земље света. Учесници су могли да бирају језик на коме ће радити тест, што је онима који знају руски језик, била додатна прилика да провере своје знање.

Надамо се да ће се ова манифестација одржавати и наредних година и да ће ђаци наше школе, али и љубитељи руске географије, успешно решавати будуће тестове.

Марија Јоковић 2-5

ДРУГ НИЈЕ МЕТА

Током ове школске године одељење 2-5, наставља започету акцију промовисања спречавања конфликта и ширења другарства и поштовања међу вршњацима. Овогодишња акција „Подели пријатељство“ одржана 28. новембра, имала је за циљ афирмацију заједништва и учења младих о значају дељења. Организација је за ученике школе приредила „ранчеве пријатељства“ са поклонима тако што саджај једног ранца деле два ученика.

На овај начин вршњачки едукатори Михајло, Лена, Алекса, Никола, Богдан, Бојана и Теодора подстакли су своје вршњаке да уче да се договоре и комуницирају у школском окружењу како би побољшали међусобне односе и опхођење. Жеља им је била да са вршњацима поделе несвакидашње искуство које ће их заинтересовати, обрадовати и подстаћи да размисле о правим вредностима.

Наша школа је прва гимназија на територији Београда која је укључена у ову акцију и мишљења смо да превентивне акције овог типа имају много већи значај и ефекат од истицања правила понашања и претње дисциплинским мерама. Примарна жеља едукатора је да другарству, дружењу и међусобном поштовању дају место које заслужују у систему вредности младих.

Не постајемо сиромашни ако делимо, већ богатији за друга и пријатеља, а своје емоције испуњавамо радошћу.

Теодора Трмчић 2-5

ЧАРОБНА ХЕМИЈА

Хемијска секција „Чаробна хемија“ и ове године је посетила фестивал науке. Тема овогодишњег 12. фестивала науке била је „Земља будућности“. Ученици су присуствовали предавању истраживачког центра INRIA из Француске с темом: „Да ли работи могу да чују“? У оквиру ове акције

посетили смо и Музеј Јована Цвијића и слушали о раду нашег великог научника.

Драгана Бранковић Срзић

СПОМЕНИЦИ ПОД ЗАШТИТОМ УНЕСКО-А У БУДИМПЕШТИ И БЕЧУ

Ученици Шесте београдске гимназије су током пролећног распуста ишли на студијско путовање у организацији УНЕСКО клуба школе. Највише времена провели су обилазећи Будимпешту и Беч. Најупечатљивији утисак на све ученике оставили су споменици културе који су на Листи светске баштине УНЕСКО-а. То су културна добра или подручја која

поседују изузетну универзалну вредност која се дефинише на основу постављених критеријума. У Будимпешти од таквих споменика обишли су Будимски дворцац, Андрашијеву авенију и Трг хероја. Андрашијева авенија је сликовити булевар у Будимпешти из 1872. године. Дуга је 2.5 км и повезује Елизабетин трг с Градским парком, а испуњена је величанственим неоренесансним вилама и кућама и монументалним трговима и алејама. Ту се налазе и Опера и Музичка академија. Андрашијева авенија је предивна за шетње и разгледање старих зграда. На крају Андрашијеве авеније налази се Трг хероја који је сам по себи један од најимпресивнијих отворених простора у Будимпешти, а такође је најпопуларнији и највећи. На централном делу трга налази се Миленијумски споменик, најзначајнији национални споменик. То је грациозан, 36 метара висок коринтски стуб, на чијем се врху се налази крилати кип арханђела Габријела, док се у позадини могу видети декоративне колоне дужине 85 метара. На самом тргу започиње улаз у Градски парк. Будимски дворцац је дворски комплекс мађарских краљева у Будимпешти, чији први делови потичу из 1265. године. У прошлости је био познат и као Краљевска палата и Краљевски дворцац. Налази се на јужном врху Дворског брда и окружен је делом града који је познат као Дворски дистрикт који је познат по својим стамбеним и јавним грађевинама из средњег века, барока и 19. века. Преко своје успињаче и висећег моста дворцац је спојен са тргом на другој страни Дунава. У дворцу се налазе Мађарска национална галерија, Музеј историје Будимпеште и затворена дворишта и тераса са које се пружа поглед преко Дунава на историјски центар Будимпеште. У Бечу су ученици обишли Историјски центар града – Inner Stadt који је под заштитом УНЕСКО-а због бројних архитектонских споменика, посебно барокних палата и паркова, као и палата из 19. века. У историјском центру града упечатљив је дворцац Хофбург који је био престоница велике Хабзбуршке монархије све до Првог светског рата. То је огроман комплекс палата и паркова који датира још из 13. века, а надограђиван је све до 20. века. Данас је седиште аустријског председника. Обухвата и велике бечке и

светски познате музеје. Дворац Белведере чине заправо две палате – горњи и доњи Белведере. За Белведере дворац неки тврде да је најлепша барокна грађевина на свету. Подигнут је у 18. веку као летња резиденција принца и великог војсковође Еугена Савојског. Данас је дворац Белведере претворен у музеј са најзначајнијим делима аустријске уметности од средњег века до данас, али и делима уметника као што је француски импресиониста Клод Моне или холандски постимпресиониста Винсент ван Гог. Најзначајнија и најпосећенија атракција у Бечу је дворац Шенбрун са преко два милиона посетилаца годишње. Ова барокна палата била је некада летња резиденција Хабзбурговаца, а данас осим што је „магнет“ за туристе место је и за политичке сусрете на највишем нивоу. Богато декорисане просторије и фантастична архитектура чине га врло привлачним, а често га зову и „Мини Версај“. Завршен је и добија данашњи изглед 1743. године у време владавине царице Марије Терезије. У овом дворцу се писала историја Аустрије. Занимљиво је да је и шестогодишњи Волфганг Амадеус Моцарт имао наступ у Соби огледала 1772. године. Већина просторија уређена је у рококо стилу са доста позлаћених елемената и кристалним лустерима. Соба милиона декорисана индијским и персијским минијатурама сматра се најспектакуларнијом рококо просторијом на свету. Ово путовање омогућило је нашим ученицима да упознају врхунске културне споменике и велелепне грађевине. Очарани су и пуни утисака о архитектури, раскошним палатама, али и сазнањима о историји која је уткана у сваку пору тих простора и даје им некакву другачију димензију и смисао.

Андреа Пралица 2-5

РЕАЛИЗАЦИЈА ПРОЈЕКТА „BEYOND BORDERS“

Ученици наше школе учествовали су од 11. до 14. октобра 2018. године у реализацији пројекта **„Beyond borders“** у оквиру **RYCO-a** (Регионалне интеграције младих земаља Западног Балкана) у Првој сарајевској гимназији са вршњацима из гимназије „Слободан Шкерковић“ из Подгорице и „Јосип Броз Тито“ из Скопља. Полазне смернице пројекта су помирење, превазилажење разлика, рушење предрасуда и развој мултикултуралног дијалога међу младима. Циљ је да ученици кроз размену, едукацију и дружење ојачају дијалог и превазиђу евентуелне разлике. Пројектни едукатори овог пута су били ученици домаћини. Реализоване су вршњачке радионице на тему: Култура и интеркултурализам, Европска унија и људска права, Путописи у оку посматрача и Connect Art. Током боравка у Сарајеву обишли смо старо језгро града на обали Миљацке, Башчаршију и посетили Саборну цркву, Катедралу срца Исусовог, Музеј Јевреја у најстаријој босанској синагоги, Музеј ратног дјетињства и Хусрев-бегову џамију. Успињачом смо се попели до Требевића где је у време олимпијских игара постојала боб стаза. Са овог врха пружа се предиван поглед на градско језгро и читаву сарајевску котлину. Другог дана посете сви учесници сусрета су боравили у СРЦ „Ајдиновић“, где смо, у предивном природном амбијенту, разрадили теме радионица и на крају дана презентовали урађене сарджаје. Наша тема **Европска унија и људска права** повезала је виђење перспективе младих у Европи. Матуранти наше школе Бојана, Сара, Соња,

Миљана, Димитрије и Давид добили су звање вршњачког едукатора. Одабрани су да стечена знања, искуства и вештине пренесу ученицима наше школе кроз радионице на часовима одељењских заједница. Нови сусрет, овог пута у нашој школи, очекујемо у новембру. Координатори пројекта су наставнице географије Ана Ковачевић и Јасна Перић.

Божовић Соња 4-6

ЕКСКУРЗИЈА ПО ИТАЛИЈИ

Матурска екскурзија је значајан догађај за сваког човека. Још када имате прилику да обиђете егзотичну земљу као што је Италија, сигурно ћете је памтити целог живота. Пут преко Хрватске и Словеније до

Италије био је дуг и напоран, али због узбуђења то нисам ни осетила. По доласку сместили смо се у хотел који се налазио у бањи Монтекатини. Иако сам била уморна, шетња по овом месту ми је и те како пријала. За кратко време које смо провели тамо, приметила сам нешто по чему је ова бања специфична, а то су фонтане, које изгледају као права ремек-дела. Први град који смо обишли у Италији био је Пиза. Свима нам је већ био познат чувени Криви торањ, симбол места. У Пизи смо, такође, обишли Крстионицу и Катедралу. Упркос овим грађевинама које привлаче велики број туриста и које неспорно оплемењују екстеријер својим изгледом, морам рећи да је ово град који ми се најмање допао на нашој тури по Италији. Премда засигурно нећете остати без одличне фотографије поред Кривог торња који баш Ви придржавате, мислим да Пизу слободно можете прескочити приликом обиласка Италије. Такав је, барем, мој утисак. Тог дана смо, такође, посетили Фиренцу. Нажалост, киша нас је омела у разгледању овог града. Упркос томе, тешко је било не уочити величанственост катедрале Дуомо. За два сата, колико смо имали слободног времена, успела сам да обиђем неке од најлепших продавница у којима сам била: продавница са слаткишима низ чије зидове се сливају чоколада и карамела, Дизни продавница, продавнице са најквалитетнијом шминком и гардеробом... Италијанском кухињом нисам одушевљена, али још дуго ћу се сећати укусне лазање, коју сам јела у Сијени. Сијена је, према мом мишљењу, најлепши град који смо обишли у Италији. Разликује се од других градова јер је у потпуности изграђена у готичком стилу. Заправо, читав град изгледа као лавиринт, у чијем центру се налази *Piazza del Campo* – средњовековни трг поплочан циглом. Управо овај трг, као и Сијена, познати су по коњичким тркама – *Palio di Siena*, које се организују у континуитету још од седамнаестог века. Најлепши хотел у коме смо били смештени је хотел у Риму. Једина мана му је била то што се налазио на лошем месту. Али Рим... Мислим да сам коначно схватила зашто је то град са епитетом вечан. Вечан – зато што стално имаш потребу да му се вратиш или да га никада не напустиш. Од свега што сам видела у Риму, највише ми се допао Колосеум. Осећала сам се као да се налазим испред уметничке

сlike. Изгледао ми је нестварно. Не треба изоставити ни Шпанске степенице, храм Пантеон, Фонтану ди Треви. Али, најлепше сам се осећала док сам са другарицама пила чувени италијански еспресо у центру Рима, слушала музику уличних свирача и разгледала пролазнике одевене по последњој италијанској моди. Можда је најнапорнији дан екскурзије био дан када смо обилазили Ватикан, с обзиром на то да смо два сата чекали само на улазак у овај град-државу. Али, то нам није сметало, тако да смо могли да уживамо у лепоти неких од најзначајнији светских уметничких дела, чији су аутори нека од највећих имена ликовне уметности, попут Рафаела, Бернининија, Микеланђела. Ова најмања држава на свету мени је изгледала попут краљевства. Седмодневно путовање по Италији олакшао нам је и улепшао водич. Поред тога што је увек знао неку занимљивост везану за свако место, упућивао нас на места која нуде повољну али укусну храну, препоручио нам је и новоотворени тржни центар у Верони у којем смо провели слободно време. Верона је једноставан, романтичан и миран град. Незамисливо је посетити Верону, а не видети Јулијин балкон. Најлепше сам се осећала док сам прелазила преко разноликих мостова који су пресецали реку Адиће. Град је чувен и по једној од најстаријих арена на свету, изграђеној у првом веку. У њој се и дан-данас одржавају оперски фестивали. Последња ноћ била нам је уједно и најлепша на екскурзији. Провели смо је у Лидо ди Јесолу, малом мирном месту на обали Јадранског мора. Време је било хладно за купање, али су ипак неки од нас искористили прилику да проведу вече на широким и пространим плажама, посматрајући пучину и слушајући шум мора. На крају екскурзије, шестог дана нашег путовања, посетили смо Венецију. До града смо стигли бродом. Као и првог, последњег дана нам је, такође, падала киша. Венеција је мистичан и бајковит град. Уске улице препуне људи, мостови са јединственим погледом који дају посебну драж овом граду, гондоле, продавнице са венецијанским маскама, све су то магични зачини овог чаробног града. Али, нажалост, било је недовољно времена да осетимо све његове чари. Посебно сам била срећна што сам имала прилику да се својим очима уверим у лепоту цркве *Santa Maria della Salute*, за коју смо већ чули захваљујући истоименој песми Лазе Костића. Пар сати, колико смо били у Венецији, засигурно ми није било довољно да уживам у духу овог јединственог и непоновљивог града. Путовање кроз Словенију и Хрватску, овог пута, било је много краће. Или се то само нама тако чинило, јер смо желели да наша екскурзија што дуже траје. Међутим, у јутарњим часовима стигли смо у Београд и убрзо се вратили уобичајним обавезама. Ипак, тих чаробних седам дана оставило је неизбрисив траг на сваког од нас.

Нина Гојковић, 4/4

ГРЧКА ИЗ НОВОГ УГЛА

Велика већина нас бар једном у свом животу посетила је Грчку, најчешће у склопу летовања. Велики избор плажа и одмаралишта привлачи туристе из целог света. Водећи се овим, не могу да кажем да ме је изненадила одлука наше школе да нас у трећој години води да обиђемо управо ову прелепу земљу. Као и пред сваку екскурзију, окупили смо се испред школе и кренули ка већ добро познатој дестинацији. Седам дана ове екскурзије протекло је брже од очекиваног, сваки дан био је испуњен новим и узбудљивим обиласцима. Видели смо прелепе цркве и манастире, старе храмове и стадионе, феноменалне музеје, Акропољ и Епидаурус. Акропољ са чувеним Партеноном дефинитивно је остао у сећању читаве школе, о чему сведоче бројне фотографије ученика. За Акропољем никако не заостаје Епидаурус, недалеко познато и чувено позориште из четвртог века пре нове ере. Седми, последњи дан, остаје замапћен по чувеном српском војничком гробљу на Зејтинлику.

Дани су прошли пребрзо и ништа сем ових прелепих грађевина и установа неће остати у сећању када прође неколико година. Кренули смо на овај пут са илузијом да познајемо ову земљу веома добро, али, смо се дефинитивно вратили са новим утисцима и потпуно другачијом сликом Грчке.

Теодора Ђиновић 4/5

Београд има душу за свакога

ЈУЖНИ ВЕТАР

Нови домаћи акциони филм први пут је приказан на платнима београдских биоскопа 23. октобра, а крајем августа је освојио четири награде у Нишу.

Петра Мараша, младог криминалца који се бави крађом аутомобила, тумачи Милош Биковић. У филму такође играју и Жика Тодоровић, Драган Бјелогрић, Миодраг Радоњић, Милош Тимотијевић, Лука Грбић...

„Јужни ветар“ ће остати упамћен и као последње филмско остварење Небојше Глоговца који тумачи лик Голуба, шефа аутомобилске мафије у Београду.

Овај криминалистички трилер је режирао Милош Аврамовић, а већ после две недеље имао је преко 150 000 гледалаца.

На премијери у Сава центру је публика вишеминутним стојећим овацијама одала почаст Глоговцу и подржала филм. Пројекције су заказане широм Европе.

Редитељ и сценариста Милош Аврамовић, објашњава шта га је инспирисало да напише сценарио: „Овај сценарио представља резултат моје потребе да на поучан начин пренесем млађим генерацијама све оно што сам као клинац доживео и преживео 90-тих година на улицама београдског насеља Миријево, окружен екстремним насиљем и сиромаштвом, у свету без хероја“.

Препоручујем да погледате филм док се још увек приказује на великим платнима да бисте доживели и осетили емоције које извлачи из публике.

Алекса Илибашић 4/6

ВРАТ ОД СТАКЛА

Нова представа Биљане Србљановић „Врат од стакла“ у режији Јагоша Марковића премијерно је изведена на сцени Југословенског драмског позоришта 5. октобра 2018.

Ово је био велики повратак Весне Тривалић на позоришну сцену после 17 година паузе.

Редитељ је за представу рекао: „Говори о драми између појединца и државе, појединца и система, појединца и историје. Али мени то није довољан разлог за позоришну представу. То би ми било мало. Говори и о души људској, о болу. Ми то овде исповедамо.“

„Моје је било да напишем, а остало је на редитељу и глумцима. Гледала сам два пута представу. Весна је добила такве аплаузе да није могла да се сабере и сиђе са сцене од суза“, рекла је Биљана.

У представи играју Сека Саблић, Весна Тривалић, Анита Манчић, Милица Гојковић, Драган Мићановић, Ирфан Менсур, Марко Јанкетић, Слободан Тешић, Бојан Лазаров, Милош Самолов и девојчица Ана Чарман.

Одушевљење публике након премијере је исказано дугим аплаузом.

Након представе бројни позитивни коментари гледалаца испунили су очекивања глумца и редитеља.

Алекса Илибашић 4/6

Његова девојка

Блер Холден

Замислите да сте матурант и да вам је ово последња година средње школе. Све што желите јесте да је проведете мирно, без превише истицања, као и прошле године. Немате веће проблеме или амбиције, осим једне – да привучете пажњу вашој старој симпатији.

То је све био план Тесе, обичне тинејџерке која ове године завршава средњу школу. Њена жеља да убеди Џеја Стоуна да јој узврати љубав је велика и јака. Али, појављује се један проблем. Веома леп, висок и zgodан проблем са светлоплавим очима – Џејев брат Кол.

Теса се њега сећа као главног мучитеља. Међутим, права истина крије се у томе да је он и тада само желео да привуче њену пажњу. То је још увек његов циљ, али шармантни мангуп одлучује да овај пут придобије њено срце уз доста шала и фора.

Несигурној и повученој Теси, млади бунтовник, пун енергије и жеље за авантуром, полако почиње да даје самопоуздање, веру и храброст да каже оно што мисли.

Ово је типична љубавна прича која нам говори како то изгледа када се две потпуно различите особе споје у једну и да ли је заиста истина када људи кажу да се супротности привлаче.

Преживети средњу школу

Леле Понс

Не, ово није обична листа савета како преживети један од најлепших, али уједно и најтежих периода у нашим животима.

Леле је главна јунакиња ове књиге која није припадала групи популарних и атрактивних девојака. Она је само обична средњошколка која није била баш најбоље прихваћена у школи, све до једног дана, тачније, све до једне ноћи. Следећег јутра пробудила се као звезда, хит и интернет сензација. Коначно су се нашли људи који су ценили њену спонтаност и духовитост. Од тог дана, њен живот више није исти. Сада је дошло време да се суочи са променама, да

изађе на крај са многим обавезама и удвострученим животом, а и да поред свега тога препозна ко су јој прави пријатељи који се не друже са њом само због популарности.

Живот нас средњошколаца уопште није лак. Стално жаљење на превише обавеза око школе је вероватно досадило и нашим родитељима, али Леле успева одлично да се избори са тим и успева да нам, кроз неколико примера из сопственог живота, помогне и докаже да све можемо кад хоћемо, само је потребна упорност, стрпљење и добра организација.

Приредила: Марија Гарибовић 2/4

Умберто Еко, "Прашко гробље"

Тројици уредника једне италијанске издавачке куће досадило је да сваки дан читају океан параноичних текстова о темпларима и њиховим теоријама завере, те су одлучили да сами осмисле оригинално дело чији је првобитан циљ исмевање аутора тих текстова. Дело, које су назвали "План", обједињавало је све текстове и зарањало је у најцрње тајне темплара, завера и окултног, а предали су му се толико, да им је црта између реалности и фантазије била помућена...

Анджеј Сапковски, "Сага о вешцу"

Свет који познајемо је промењен. Конјукција сфера је на њега из других светова донела магију и туце крвожедних чудовишта, све гаднијих и страшнијих. Спознајте свет створен мешањем фантастике и словенске митологије кроз оштре очи Белог Вука, једног од последњих живих генетичких мутаната које су чаробњаци створили да служе као безосећајне машине за убијање звери, док испуњава своју судбину.

Филип Антанасковић 4/6

~Дарко Ивић у сат времена~

Љубица Николић

- **Када су почели први знаци љубави према глуми?**

Први филм сам снимео са девет година. Отишао сам у школицу глуме Соње Јауковић, тако да могу да кажем да је то било – од малих ногу.

- **Који моменат је био пресудан када си одлучио да ћеш се бавити глумом?**

Моменат када сам завршио средњу школу и схватио да морам нешто да напишем. Двоумио сам се између глуме и Спортске академије. Ипак сам изабрао глуму, и мислим да се нисам преварио.

- **Да ли би рекао да се ризик одлучивања за тако захтеван факултет исплатио?**

Зависи шта желиш од живота и шта очекујеш од глуме. Могу да кажем и да јесте и да није. Уколико желите да упишете ФДУ или Академију уметности да бисте били позната звезда чије ће се име повлачити по новинама, онда не уписујте глуму. С друге стране, уколико желите да упишете глуму јер вас испуњава снажан осећај енергије на сцени – онда је глума ваш животни позив.

- **Да ли си имао пуну подршку околине при одабиру професије?**

У суштини, јесам. Највећа и најбитнија подршка ми је била и остала мајка. Одувек ме је подржавала у свему, не само у глуми. Захваљујући њеној подршци уписао сам Академију уметности.

- **Како се звала твоја прва представа и коју улогу си тумачио у њој?**

Мислим да је то било у седмом разреду Основне школе. Играо сам Радоја Домановића, нашег чувеног сатиричара. У питању је била представа по мотивима његовог „Мртвог мора“, ми смо је назвали „Живо бласто“. Тада сам добио награду за најбољег младог глумца у Београду.

- **Свака професија има мане и врлине. Шта би истакао као највећу ману, а шта као највећу врлину глумачке каријере?**

Мана је дефинитивно недостатак сталног посла, тачније сталног ангажмана. Ретко који глумац данас има срећу да иде из пројекта у пројекат. Пауза између две улоге уме да буде веома незгодна. Врлина има заиста много. Прво, размена енергије са публиком је невероватна. Бавите се нечим креативним и лепим, отварате другим људима очи, учите их новим стварима. Мислим да смо ми, некако, шамани у 21. веку. Ми вам хранимо душу, а то је најлепша ствар на свету.

- **Која је била најзахтевнија улога коју си тумачио и колико дуго си је спремао?**

Најтежа улога ми је била Ожиљак, тако се зове један позоришни лик. Врло је таман, рецимо негде на нивоу Џокера из Бетмена. Просто, отишао сам у једну далеку крајност због те улоге и било ми је веома тешко да се вратим. Превише мрачна улога. Реч је о руском тексту који је изузетно сиров, напет. Био сам носилац таме. Занимљиво је било и када смо радили представу по тексту Чехова. Тада је требало да играм човека од педесетак година и онда сам четири месеца вежбао да ходам са штапом, да би то деловало природно на сцени. Најбитније је да се на сцени уиграш и да све изгледа апсолутно природно.

- **Да ли постоји нека личност са одређеним карактером коју би волео да тумачиш, а до сада ниси имао прилике за то?**

Волео бих да глумим неког добрицу или штребера. У већини улога сам био негативац. Могу да се поистоветим са неким грубљим ликовима само из разлога јер свако у себи има и позитивца и негативца. Приватно сам доста позитивнији од свих тамнијих улога које сам тумачио, али волео бих да обележим каријеру неком улогом коју нико од мене не би очекивао.

- **Поред глуме, активно се бавиш спортом. Која је тајна успеха – како све успеваш да постигнеш за 24h?**

Тајна је клонирати се и не разговарати с људима. Шалим се, наравно. Себи сам одмалена одредио да ћу да се бавим само стварима које волим, колико год то било тешко, колико год ме то коштало живаца. Пронашао сам себе и у спорту и у глуми. Само је потребна добра организација, мада морам признати да ми понекад недостаје сна.

- **Такође си врло активан у акцији „Нисам проблем, имам проблем“. Реци ми мало више о томе.**

Драго ми је и хвала што си ме питала ово. То је једна веома битна акција за сву децу у Београду, а надам се да ће ускоро постати битна и у целој Србији. Реч је о кампањи која се бави децом која су имала сукобе са законом. То су углавном клинци који немају никакву подршку породице, околине и генерално друштва. Наша влада је ту децу одредила као криминалце. Противим се таквом размишљању, јер дете које има 13 година, притом иза себе нема никакву подршку, направи неку глупост и у том моменту постаје обележено за сва времена. То дете губи право да икада постане нормалан грађанин и нема шансу да се врати у друштво. Погрешно је на било које дете гледати као на дежурног кривца за све лоше што се деси. Године пубертета су изразито осетљиве, то је период када се дете развија и због једне глупости неко му исече крила и прозове га криминалцем. Центар *Григ* са којим сарађујем је заправо покретач кампање. Они се боре за то да се Град Београд позабави том осетљивом групом. Постоје различите активности са децом. Радио сам са њима неколико драмских секција, то је једно дивно искуство и невероватно је колико су та деца креативна. Њима заправо само треба подршка која ће да их погура. Подршку не добијају ни од породице, ни од школе, нити од пријатеља. Ипак, када је дете препуштено само себи, оно мисли да је одрасло, а није. Од такве деце могу да настану сјајни људи, само уколико им ми помогнемо.

- **Ко је био твој идол када си био мали, а ко је твој идол сада када си, рецимо, велики?**

За то *велики* нисам сигуран колико је тачно. У глумачкој мисији увек сам волео Ала Паћина и Марлона Бранда. Што се тиче спорта, херој мог детињства био је Денис Шефик, голман наше репрезентације. А сада, када сам постао, како си рекла, велики, разумем да је имати узор лепа ствар, али имати идола и трудити се да заличиш на њега није нимало лепо. Сви смо ми веома посебни, само треба да дамо шансу себи да будемо другачији.

- **Који глумац би тебе могао најбоље да одигра на филму?**

Уффф... Виктор Савић, из више разлога. Он ми је увек био комплетан, небитно да ли је у питању музика, филм или позориште, у свему је подједнако добар. Одушевио ме је када смо радили први пројекат. Његов однос према људима, његов карактер и све оно што мислите да звезда јесте и поседује – он је све супротно. Од њега сам научио како ценити свакога и како ићи кроз живот приземан, а не са главом у облацима.

- **Да је твој живот филм, који би то жанр био?**

Сјајно питање, и не памтим да ме је неко питао овако интересантна питања. Рецимо да би то била нека акциона комедија са неочекиваним крајем.

- **Догађај из детињства који ћеш заувек памтити?**

Нека то буде први пољубац. Био сам шести или седми разред, не сећам се тачно. Знам да је била нека школска журка и да сам је пољубио пред свима. Заправо, нисмо ни стигли да се пољубимо, јер ме је директор у следећем моменту водио до његове канцеларије и добио сам укор.

- **Шта фали нашој глумачкој сцени?**

Пре свега, достојанство. Много новца и подршка заједнице коју је имала раније. Када погледаш и видиш да се у Србији сними свега два до три филма годишње, увидиш у каквом смо ми проблему. Не можеш да замислиш у какву ситуацију се доводе глумци када се унапред зна ко игра у тим филмовима, иако још није био кастинг. Колегама бих поручио да им дефинитивно фали достојанства.

- **Шта ти највише замерају пријатељи?**

Директност. Још нисам научио да у неким ситуацијама прећутим. То ми је велика мана. Не само пријатељи, уопштено, и на послу ми замерају то.

- **Да ниси глумац – шта би био?**

Ватерполиста. А да нисам ватерполиста, радио бих нешто креативно са децом.

- **Да ли понекад имаш трему пред неку представу, интервју, гостовање?**

Када сам био мали, нисам имао представу о којим последицама је реч ако се нешто отргне контроли. Тада сам имао мању трему, јер деца уопштено пола ствари раде несвесно и убеђена су да су генији. А онда одрастеш и скапираш да никако ниси геније. Што се тиче треме, постоји углавном та нека доза позитивне треме која се касније претвара у концентрацију. Трема је заправо само неправилно дисање, тако да вежба дисања реши сваки проблем.

- **Коју улогу би одбио, без размишљања?**

У последње време сам одбио доста улога негативца. Волим да играм негативца, јер је он увек занимљивији од позитивца и имаш много простора за рад на тој улози. Не желим да ме константно људи гледају у истом светлу и да по тамним ликовима будем упамћен.

- **Коме скидаш капу у Србији?**

Професорима, јер имају најтежи и најодговорнији посао на свету. Спортистима који су успели да поред свих недостатака ураде све што су урадили и показали свету где је Србија.

- **Када су „беле“ лажи у реду?**

Не треба лагати и користити беле лажи, јер оне врло брзо и лако постану начин функционисања неких људи. Правдам беле лажи онда када нећеш некога да повредиш до крајње границе, па једноставно ублажиш ситуацију.

- **Шта те одаје када лажеш?**

Ретко лажем, а када слажем то се веома брзо примети.

- **Са ким се најгласније свађаш?**

Уфф... Са најближима.

- **У којим моментима би Дарку требало да се склањамо с пута?**

Волео бих да то тих момената никада не дође. Највише ме изнервира неправда, када слабији буду изложени малтретирању или било каквој врсти непријатности и нервира ме људска глупост.

- **У којим моментима умеш да поцрвениш?**

Нажалост, не умем да примим комплимент. Увек се захвалим, али не могу да опишем тај осећај колико је мени непријатно и колико желим да се тај моменат што пре заврши.

- **Како волиш да ти почне дан?**

Раноранилац сам. Први тренинг траје око два сата у теретани и након тога проводим у базену два сата. Тако да су јаки и исцрпљујући тренинзи моја јутарња рутина.

- **Са ким пијеш јутарњу кафу?**

Соло, увек соло. Правим планове и склопим дневни план.

- **Како се браниш од обожаваатељки?**

Не браним се, то је лепа ствар. Ко год да ми приђе и буде срећан што ме види, заслужије и да ја будем срећан што видим њега или њу. Нема разлога да неким својим ружним понашањем рушите нечије снове.

- **Где ће Дарко бити за 10 година?**

Постоји много опција. Надам се да ћете ме и даље гледати на сцени и крај малих екрана. Ако не, онда је опција готово сигурно – иностранство.

- **И за крај: да имаш магични штапић, шта би урадио?**

Помогао бих људима тако што бих сваког освестио. Да свако данас схвати где је његов пут. Морамо да докажемо људима да број пратилаца на инстаграму не показује број добрих дела нити је сразмеран било чему у стварном свету. Није битно какве или чије патике носиш и заиста је небитна твоја боја косе ако у себи имаш нешто по чему си посебан. Важно је како се ти осећаш. Магичан штапић је потребан само да скренемо људима пажњу и вратимо истинске вредности у живот.

Наука

АЛКОХОЛ И ДРОГЕ У ЖИВОТУ АДОЛЕСЦЕНАТА

У раздобљу адолесценције, између детињства и зрелости, млади, у потрази за својим одраслим идентитетом, све више измичу контроли родитеља, супротстављају се њиховом ауторитету, пркосе, не желе поштовати родитељска правила и императивно траже све више уважавања и слободе у својим поступцима.

Више од 40 одсто млађих од 16 година у Србији се једном или више пута напило, чак 90 одсто њих је пробало алкохол, а сваки пети се опија често током године, показују резултати истраживања који су изнети на међународном састанку здравствених радника о патолошком коцкању и алкохолизму у Специјалној болници за болести зависности „Вита“. Млади углавном конзумирају нередовно, али зато веће количине алкохола и олако се напију на некој забави. Овакав начин конзумирања је штетан, јер потпуна опијеност, с медицинског становишта, значи тровање организма и може бити смртоносна. Брзо и учестало конзумирање алкохолних пића свих врста и јачине у кратком временском периоду, како би се што пре дошло у стање пијанства, уништава белу мождану масу адолесцената, показало је истраживање спроведено на Универзитету у Калифорнији.

Како се зависност развија?

Ток је углавном исти за све зависнике и могуће је разликовати 4 фазе:

Прва фаза: ПРОБА

Дрога се узима на наговор или из знатижеље. Неко само на томе и остане, али има и оних који настављају с узимањем.

Друга фаза: СВЕ ЧЕШЋА КОНЗУМАЦИЈА ДРОГЕ

Особа све чешће узима дрогу, у друштву, за добро расположење. Притом на то троши и све више новца или „пријатељи“ све више чаше. Особа не перципира да има проблем и уверена је да може престати кад год пожели. Упркос том уверењу, чињеница је да дрогу конзумира све чешће.

Трећа фаза: НАВИКА

Из друге је врло лако „склизнути“ у трећу фазу – врло штетну и опасну. Особа постаје заокупљена дрогом. Занемарује своје дневне обавезе, није функционална у школи, на факултету, у породици или на послу, губи контакте са старим пријатељима, све чешће улази у конфликте с породицом и окреће се новом друштву које има исте обрасце понашања. Особа постаје више или мање свесна проблема, најчешће га негира и није у стању да прекине с дрогирањем.

Четврта фаза: ЗАВИСНОСТ

У најопаснијој и најштетнијој фази, особа више не влада својим животом, него дрога. Наиме,

зависност од дроге манифестује се у свим подручјима живота. Зависник је изгубио свој карактер и идентитет и све је усмерио на само једну потребу – дрогирање. Мења му се и друштвени живот, неретко улази у сукоб са законом због свакодневне потребе да има новаца како би задовољио своје потребе за дрогирањем. Губи све пријатеље и долази до сталних сукоба у породици.

Статистика у балканским земљама:

Сваки трећи средњошколац свакодневно пуши.

До краја средње школе вероватно ће сваки трећи (а у неким срединама и сваки други) ученик пробати марихуану.

Млади који су напустили школу ризичнији су, у смислу да су подложнији за узимање средстава зависности.

Просечно годиште првог контакта са психоактивним дрогама је 15–17 година.

Међу леченим зависницима, од првог конзумирања до интравенског узимања у просеку је прошло 2–2,5 године.

Дроге су доступне у кафићу, на улици, у школи, у парку...

Дрога се први пут проба због знатижеље, због жеље да се „добро осећа“, да се не разликује од групе, да се забораве проблеми...

Узимање једног средства подстиче и узимање нечег другог – међу пушачима је неколико пута више конзумента марихуане него међу младима који не пуше или пуше само повремено.

Млади који конзумирају дроге (укључујући алкохол) имају и ризичнија сексуална понашања (раније ступају у сексуалне односе, имају, под утицајем дроге, чешће случајне и непланиране сексуалне односе, мање користе презервативе, имају нижу перцепцију ризика, не треба занемарити да понекад имају сексуалне односе у замену за дрогу).

ВУЛКАНИ СВЕТА

Вулкан представља отвор у Земљиној кори, кроз који истопљена стенска маса (лава), пепео и гасови бивају истиснути на површину, где се хладе и таложе. Вулкан је геолошки облик (најчешће планина, мада такође постоје и подморски вулкани) где лава излази на површину Земљине коре. Реч вулкан потиче од острва Вулкано у Тиренском мору. По другим изворима реч вулкан потиче од римског бога Вулкана, бога ватре и вулкана. Може бити активан или неактиван.

Осим лаве из вулкана може избијати и пирокластични материјал: вулканске бомбе - већи комади лаве који приликом хлађења добијају вретенаст облик, вулкански блокови – здробљени пирокластични материјал који може тежити и по неколико хиљада тона, вулкански прашинац или туф – вулкански пепео помешан с водом те лапиле – ужарено камење величине шљунка. Вулканска активност често је праћена попутним појавама, избијањима водене паре, различитих гасова и хемијских једињења.

Највише вулканске купе на свету:

1. Мауна Кеа (Хаваји) - 8818 m (под водом 4650 m), активан
2. Чимборасо (Јужна Америка) - 6268 m, угашен
3. Килиманџаро (Африка) - 5895 m, угашен
4. Дамаванд (Иран) - 5670 m, угашен
5. Попокатепетл (Мексико) - 5452 m, угашен
6. Кенија (Африка) - 5200 m, угашен
7. Арарат (Турска) - 5165 m, угашен
8. Кључевскаја Сопка (Камчатка) - 4800 m, активан

Једне од највећих ерупција света:

Ерупција вулкана Тамбора

Ерупција овог вулкана који се налази на Сумбави потпуно је затрпала 1815. године Сумбаву, градић са 14.000 становника. Од директних последица ерупције, обрушавања великих таласа на околна острва и од глади страдало је преко 44.000 људи

Ерупција вулкана Кракатау

Један од најстрашнијих вулкана се налази на истоименом острву у Индонезији. Вулкан је 1883. године буквално експлодирао разневши две трећине острва, формирао је депресију дубине 300 m. Вулкан је изазвао велике таласе (цунамије) који су били уочени на свим отвореним морима света. Звук који је произвела експлозија вулкана чула је једна дванаестина Земљине кугле. То је иначе најјачи звук произведен на Земљи у забележеној историји. На индонежанским острвима од последица ерупције страдало је преко 40.000 људи

- Ерупција вулкана Лак на Исланду
- Ерупција овог вулкана се догодила 1783. године и том приликом је број жртава био 10.000, услед отровних гасова и пепела. Ерупција вулкана Унзен у Јапану, 1792. године. Број жртава је био 15.000, који су страдали услед цунамија и усијаних облака.

МАЛЕ ХИДРОЕЛЕКТРАНЕ У СРБИЈИ

Мале хидроелектране су постројења на малим планинским рекама које претварају кинетичку енергију струјања воде у механичку енергију и представљају системе који обезбеђују обновљив вид енергије.

Проблем је настао 2011. године, кад су мале хидроелектране „угуране“ у просторни план Општине Пирот, у смислу изградње чак 58 електропривредних објеката, и то у зонама првог и другог степена заштите, где је забрањена било каква врста градње. Током 2013. године 120 компанија је добило локације за изградњу. Овај амбициозни пројекат је најављен као поспешивање улагања у обновљиве изворе енергије како би се испуниле обавезе према Енергетској заједници са којом имамо обавезујући уговор да до 2020. године удео обновљивих извора енергије досегне 27%. Локације за изградњу су одређене на основу Катастра малих хидроелектрана, који је израђен 1987. и одређено је 856 потенцијалних локација. Међутим, у Катастру нису узета у обзир ограничења у управљању режимом вода, водоснабдевања, санитарне заштите вода и заштите природних и културно-историјских вредности. Иако мале хидроелектране обезбеђују обновљиву енергију, остављају превелики утицај на околину. На пример, хидроелектрана на Црновршкој реци у Парку природе „Стара планина“ која је потпуно замењена цевима иако су на њој забрањени радови.

„Грешка је направљена веома давно, онда када је дозвољено да се у заштићеним подручјима граде мини хидроцентрале. Не постоји мини хидроцентрала која не нарушава животну средину“, рекао је министар заштите животне средине Горан Триван. На крају, кад се саберу утисци, пројекат изградње мини хидроцентрала на Старој планини је за сада промашен, из еколошке и енергетске перспективе (Славица Ступарушић, *Политика*). План изградње је пропао из доста разлога, а ово су неки од њих: непостојање тачних података о потенцијалу воденог тока, врло сложена процедура издавања дозвола, нерешени имовинско-правни односи на локацијама... Свесни катастрофалних последица по екосистем, а и по становништво које би остало без воде, Старопланинци су се удружили у борби да сачувају своје реке. Протестују и становници села Темска у околини Пирота, против изградње објеката на Топодолској реци. Протести су се успешно завршили, а изградња је обустављена.

ДА ЛИ НАС ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ ОБОГАЋУЈУ?

Данас деца, тинејџери, а неретко и одрасли стално проверавају своје телефоне. Моја претпоставка је да то раде у неком ишчекивању – не намерном, већ подсвесном – од досаде, ако већ немају шта да раде, фреквентно трагајући за нотификацијама и порукама.

Манија друштвених мрежа почела је пре више од десет година са Фејсбуком, а у протеклих неколико година популаризоване су и неке друге, попут Инстаграма и Твитера. То је била револуција у друштвеним односима; више не морамо да се сваки пут налазимо са пријатељима у граду да бисмо причали, сад све то радимо иза тастатура. У практичном смислу, ово је сјајна идеја, али бих рекао да се у последње време отело контроли. Деца све више постају повучена, мање излазе да се друже, нарочито млађе генерације, које тек полазе у средњу школу.

Поред дописивања, друштвене мреже пружају прилику да са својим пријатељима/пратиоцима делимо своја искуства, мишљења или уметничке креације. То у суштини није тако лоше, али деца – махом девојке – стварају зависност. То иде и до те мере да све што раде подлеже дељењу на мрежама. Развија се комплекс нарцизма и егоизма. Ово у неким великим мерама није тако често, али у мањим углавном постоји и шири се: од честог качења слика, позирања, шминкања специјално због сликања, ловљења лајкова, преко постова на којим траже да им се неко неодређен јави да их орасположи, удруживања, прелиставања профила и оговарања особа, а на постовима се веома често срећу и неискрени коментари који служе за додворавање и подстичу на лажи, лицемерје и претварање.

Личне информације и слике на профилима могу бити мета злоупотребе, како педофила, тако и криминалаца који могу да их искористе ради прикривања. Приватност људи је нарушена – ово је последица њихове воље, али често људи нису свесни да то раде, што их ставља у непосредну опасност.

Друштвене мреже одвлаче пажњу и постају рефлекс и рутина, толико да људи могу дневно сатима да листају странице или „feed“ уместо да раде нешто продуктивно. Постају бесмислен хоби који има функцију друштвеног паразита. Такође, скоро су постале и супстрат за пропагандни материјал.

С друге стране, постоје и добре странице које деле „чињенице“ (можда нетачне, лично нисам проверавао) из актуелне науке, историје и др., као и нека практична умећа попут кувања. Некад и целе друштвене мреже имају образовни карактер, а неке су ту да унесу смех и забаву у свакодневицу својим садржајем.

Друштвене мреже нас, уколико се тако усмеримо, дефинитивно обогаћују на разне начине, али у односу на смер имају и своје мрачне стране.

Закључак је да то како друштвене мреже утичу на нас зависи од начина на који их користимо – од избора информација које желимо да видимо и које сами делимо. Саме друштвене мреже не представљају проблем, он чучи у људима који их користе.

Мој кутак

Ботокс

Жене су још од давнина водиле рачуна о свом изгледу. Баш зато и знамо разне методе, некад врло необичне и чудне начине за негу лепоте. Али, ипак, морамо признати да је данас ова прича мало другачија. Сада нам часописи, филмови, модне агенције сервирају савршена лица, крупне очи, пуна уста, чела без бора, сјајну кожу... Жене се у свему томе изгубе, јави се потреба за мењањем себе зарад очекивања других. Више није поента старити лепо него исту ту старост избећи, али да ли је то заправо могуће?

Шта је ботокс?

Ботокс или *Botulinum toxin* је отров који настаје од бактерија *clostridium botulinum*. Отров који оне производе спада у најтоксичније. Фармаколошком обрадом овај отров се користи у индустрији лепоте и далеко је познат као „еликсир младости“.

Како ботокс функционише?

Ботокс се убризгава у површински део мишића, тамо где желимо да боре лица постану мање видљиве. Он слаби покретљивост мишића како би спречио мимику у том пределу, али не парализује мишиће како многи мисле. Први резултати се могу уочити у року од 3 до 7 дана, а трају од 4 до 6 месеци све у зависности од дубине бора. По овоме и сами можемо закључити да ботокс не уклања боре, већ их само тренутно скрива.

Лоше стране ботокса?

Пре свега када се жена одлучи да направи овај корак **ј**ако је битно да то ради код стручних и проверених људи. Неретко се дешавало да се у лице убризга превише ботокса, када мишићи постану сувише слаби да више не могу да држе месо, те долази до падања обрва, асиметричности лица, па чак у најгорим случајевима до онемогућеног гутања. Такође, можете добити алергијску реакцију као што су свраб, оток, гушења... Са друге стране постоји и **црно тржиште** где се продаје ботокс коме је истекао рок или је врло близу истека, који веома може нашкодити вашим мишићима лица, тако да је битно распитати се какав ботокс вам се убризгава. Важно је знати и да ће на младој кожи, где боре нису толико изражене, ефекти бити далеко бољи него на већ зрелој, старијој кожи, где ће боре бити само ублажене.

Зачарани круг?

Желећи дуготрајне ефекте које ботокс не даје, жене се одлучују да изнова и изнова убризгавају овај отров, а то наравно није добро. Лице тада изгледа укочено, неприродно и пластично. Може доћи и до потпуног слабљења мишића и „падања“ лица.

Све у свему порука која се шаље дамама је: „Од година се не може побећи!“ Да бисте били лепа у својим годинама не требају вам ни ботокс ни силикони у уснама, ни затезања лица, јер у противном изгубићете себе. Битно је неговати кожу лица, водити рачуна о исхрани, па и ако желите да успорите појаву бора радити вежбе лица (такозвана јога за лице) и бити срећан и задовољан собом. Уживајте у својим годинама и волите себе са свим несавршеностима!

ОЛИМПИЈСКЕ ИГРЕ

Када кажемо „Олимпијске игре“, прво на шта помислимо су данашње Олимпијске игре, али њихов почетак датира још из 8. века п.н.е. Олимпијске игре античког доба одржавале су се у Олимпији (старом грчком граду) и на самом почетку одвијале су се само трке на стадиону, које су трајале један дан. И, наравно, сваке четири године програм је био све богатији. Античке олимпијске игре трајале су до 4. века п.н.е.

Савремене Олимпијске игре настају након што је Француз Пјер де Кубертен упутио апел за њихово обнављање. Године 1896. први пут, обновљене игре одржане су, симболично, у Атини. Олимпијске игре су се одржавале сваке четири године, осим 1916, 1940. и 1944. године. На њима учествују такмичари са разних континената, о чему сведочи и застава Олимпијских игара са својих пет укрштених кругова различитих боја.

Зимске олимпијске игре први пут су се одржале 1924. године.

Србија је као самостална држава учествовала четири пута на летњим Олимпијским играма и два пута на Зимским олимпијским играма. Чак и на првим Олимпијским играма, Србија је имала представника са територије Војводине који је наступао под заставом Мађарске. Момчило Тапавица је освојио бронзану медаљу у тенису.

Након 1912. године, следећи пут када је Србија учествовала као самостална држава на Олимпијским играма, било је 2008. у Пекингу, а две године касније је остварила и дебитантски наступ на Зимским олимпијским играма.

Привилегију да носе заставу наше земље имали су: 1912. - Драгутин Томашевић

2008. - Јасна Шекарић

2012. - Новак Ђоковић

2016. - Ивана Максимовић

Поред Нолетове медаље у тенису, Иванине у атлетици, две медаље наших кошаркаша и осталих успеха српских олимпијаца, за нашу школу засигурно најупечатљивија и најдража она за ватерполо 2016, када је бивши ученик наше школе, Никола Јакшић, са својим саиграчима освојио златну медаљу. Поред већ набројаних освајача медаља, ту су и одличја из следећих спортова: одбојке, пливања, кајака и кануа, џудоа, рвања, теквондоа, стрелаштва. Нажалост, Србија још увек чека прву медаљу на Зимским олимпијским играма.

Антоније Басара 4/6

Шеста пише

Свануло је. Први зраци сунца су се пробијали кроз отворе спуштених ролетни и увлачили у увојке дуге смеђе косе. Изгледала је безбрижно и спокојно. Из чврстог сна је пробудио звук будилника који само што није проговорио. Иако је заспала са сузама у нади да ће ујутру бити све у реду, изгледала је предивно. Отворивши прозор, уживала је у начину на који ветар милује њено лице као од порцелана и осећају тоpline захваљујући нежним зрацима сунца. Призор пред њом је био чаробан. Опало лишће је направило јесењи тепих најлепших боја, а у позадини су се чула раздрагана деца која су се највише радовала јесени и свему што доноси. Стајала је покрај прозора још неколико тренутака и уживала у предивном јесењем јутру затворивши своје очи. Трудила се да се не присећа претходне јесени, али срце као да није хтело да сарађује. Одједном на свом рамену осети благи додир који је вратио у реалност. Нежне зелене очи њене мајке биле су усмерене ка њој. Упутила јој је снажан загрљај без икаквих речи. Као да је знала шта јој је у том тренутку било најпотребније. Изненада се огласио звук мобилног телефона који ју је натерао да се одмах орасположи и потрчи како би стигла до њега што пре. Већ следећег тренутка се разочарала видевши да позив није од њега. Прошло је неколико месеци од њиховог последњег разговора, али је она сваког дана гајила наду да ће је позвати као некад. Недостајао јој је тај дубок, али нежан глас и начин на који јој је тепао. Недостајао јој је његов поспани јутарњи глас и начин на који се радовао кад би његов омиљени кошаркашки клуб победио на крају утакмице. Она је ипак наставила да живи свој живот онако како је желела. Пред другима је увек била насмејана и дотерана, изгледала је као да живи савршен и безбрижан живот. Ипак, на крају дана би скинула маску и остала би сама, сама у своја четири зида. Слава и популарност су је годинама учили да је то једини начин да преживи. Била је јака и пуна самопоуздања испред објектива многобројних фотографа, насмејана од уха до уха у најскупљим креацијама. Међутим, она је била једина која је знала како јој је увече кад би се завукла у свој кревет. Само је она знала како јој је кад би налетела на чланак у новинама и видела његову слику са другом. Стално је понављала себи и другима како не мари за то, али у дубини душе је било све другачије.

Никада ми неће бити јасно зашто су људи склони мржњи и осуди, љубомори и предсрасуди. Сви су храбри онда када треба причати о другима, а о себи? Да ли су довољно храбри када треба да причају о себи? Људи су у данашње време склони осуди и о томе да мисле како је нечији живот савршен на основу онога што имају прилике да виде. Међутим, није све онако како изгледа. И со подсећа на шећер и док не запазимо мало боље, можемо врло често погрешити. Нико није савршен. Ничији живот није савршен, али ситницама и другачијим погледом на свет може бити. Све је до нас самих.

Миодраг Павловић

(Нови Сад, 28. новембар 1928 – Тутлинген, 17. август 2014)

Био је јединствен српски песник, приповедач, драматург, есејиста и антологичар. Године 1952. објавио је збирку „87 песама“ која се сматра прекретницом у новијој српској поезији. Она је својим садржајем одбацивала догму дотадашњег соцреализма и запалила је неонадреалистички покрет. Већ следеће године, Васко Попа објављује песничку књигу „Кора“ којом потврђује ову „револуцију“. Већ прва песма у збирци „87 песама“, *Пробудим се*, наслућује деструкцију, хаос и кошмар у свету. У том свету човек је усамљеник на кога се устремило све зло света. Доминантно осећање у песмама је страх од света, чије су слике огољене од природе која је непријатељски настројена према човеку. Разбијена структура његових песама изражава неуротичну структуру тог времена. У рушевности је покушао да открије узроке пада многих историјских епоха и судбински смисао човековог постојања у духовној и емоционалној дезинтеграцији свог времена. Павловић је, од самог почетка стварања сопственог опуса, својим делима наменио карактер спознаје и одбране од уништења и ништавила. Требало је да прође доста времена да, од кад је у песмама наговестио кључне теме и смерове свог будућег певања, његова слутња добије дискурзивну језичку форму. У томе је, сматра се, помогло оно што је говорио приликом открића Лепенског вира: „Изгледа да култура неумитно пролази и да том проласку не одолевају ни најчвршће организоване и уравнотежене заједнице. Изгледа да испод културног циклуса постоји и један психолошки и физиолошки циклус, који води прво успону, а затим исцрпљењу. (...) На велику даљину, општење преко уметничког дела лакше је него преко знака. Наслућује се поновљивост људског искуства, иако се никад *исти* облик, ни живота, ни стварања, не враћа, не понавља.“ У овим наводима уочавамо систем кодова који одређују песничко схватање историје, људског друштва и културе. У складу са овим кодовима, све његове збирке песама, закључно са *Златном завадом* (1982), састоје се од четири дискретна блока или круга певања о поновљивости људског искуства и историје и непоновљивости облика живота и стварања. Павловићеве збирке песама су у блиској вези, у сагласју са далекосежно смишљеним циљевима његовог певања. Непосредно суочен са призорима уништавања света који познаје, он је првим књигама, између осталог, поставио и питање правца пловидбе људске заједнице. Да би постигао потребну тежину те драме, приказује је у њеном пуном филозофском, моралном и историјском обиму. Због тога, његова поезија је ерудитна и херметична. Филозофски карактер јасно је видљив већ у првим књигама. У једној песми из збирке *Октаве* лирски субјект пита: „којој ли врсти припадам и чиме ходим, у рачву каквог циља?“, а у другој: „на ребену пустиње звездани хор ме пита: ко си?“. Ова питања имају егзистенцијалистички карактер, а одговор на њих тражи заснивање широких равни певања, каква се не могу обухватити једном збирком и на таква питања он одговара читавим својим опусом. Историјски

и митолошки карактер његових песама нема функцију враћања традицији и прошлости, већ оживљавања сцене на којој је оовремено искуство суочено са древним. Морао је утврдити да је иза нас довољно историје, како бисмо могли да се упитамо куда нас (не)разумевање њених порука води. Стваралачко обликовање савремености, подразумева, уз све остало, „реаговање на укупну хуману и духовну ситуацију нашег времена; ангажованост у духовном, хуманистичком и културолошком смислу речи; универзални доживљај света и његових проблема као интегралне целине.“

Филип Антанасковић 4/6

Поезија Филипа Антанасковића

Страх

Додир са собом
додир две ране на истом телу
и пад рањеног

Зла вест
која одјекује по ходницима
чији су излаз покидане жиле

Страх има велике очи
и генијалне мисли
у очекивању изненађења

Он отвара и затвара
зближава и удаљује
броји секунде на прсте
и обзире се по неповређеној кожи

Страх је човечуљак
који чучи притиснут лобањом
а неки пут вири кроз наше уши
а неки пут је глув и слеп
као глиста

Али кад заспи
роса пада по трави
и мрак уступи простор својим прозорима

Када заспи он је мудар
и зна да разбијене полуге светлости
поређа у један цртеж лица
које је пријатно гледати

Силазак у лимб

Ту смо ми и празан простор,
у празном се не зна тачно где смо,
а простор се труде да испуне звери:
оне бивају све веће,
њихови костури расту,
дуга се крзна по ледини вуку

и ветар им тресе млохаве главе –
мешине што подстичу пожар
последњих људских здања.

Чудовишта се тетурају,
не зна се њихова врста,
слична су уљу кад се проспе,
језичина им ко влажно рубље по нама
и преко свега мастило неписменог мрака.
Чудимо се како нам поглед још ради
и саветује да се склонимо под земљу;
није баш рат, ал' пођи да се скријеш
међу бившу гамад
што нам сад изгледа весело и чедно
у поређењу... сва су поређења пала
и око је свачије разрооко.
Ко зна где су врата?
Божанско последњу поруку шаље
преко мрклог мрака.

Та се порука више не пробија
ни као нож до нашег срца, јао!
Но тамо у дну сале, гле,
отварају се вратанца на рупи миша
и мала светлост и мали створ
хоће свом снагом да се пробију к нама!
Нек' дође тај спаситељ најмањи,
тај миш на видик у –
наша велика нада!

Глас

Безначајан жамор тихо жубори
И онда стаје.
Ниједан глас не пушта ни речи.
Громка тишина у ушима звечи.
Предуго траје.
Храбра реч стаје тишину да кори
И тера је далеко.
И тамо негде преко, на друге се стушти.
Поново жамор као киша пљушти
Звонки смех вибрира тако
Гласно, а остали ћуте.
Гледају га.
Несигуран поглед сада шара,
Шаке му знојаве а ноге круте.
Прича се наставља, гласови треште

Жива реч кроз ваздух пара
И уздах олакшања.
Распршише се гласови по свету целом
И тишина се спусти с тајанственим велом.
Несигуран глас остао је сам,
Бар је скроз заборавио на ранији срам.
Поглед кружи око себе, празно гледа
Било их је седам, сад остао је један
Скитници ниједан пут кући се не да.
И његов смех сад је безвредан.

Испод ноћног свода

Позна јесен. О небу виси Месец стари,
Суво лишће тихо међусобно шушти.
Са планина се гласно сиви ветар ори,
А киша по шуми немирно пљушти.
Моћни Храст влада у средини шуме
Ал' је стар. И суве гране му се ломе.
Гладно је небо прогутало све звезде
А све што је хтео је да их гледа како језде.
Јер Храст је стар и понор му се ближи
Цео шумски народ више неће да му служи.
Коренови стењу испод краљевскога крова
А да му ублажи пад нежна трава се збила.
Позна јесен. Тамно небо тихи Месец чува.
Преко лети сова коју носе неуморна крила
И тражи нови дом.

Утвара

На крају ливаде зли понор зјапи
Од његовог мрака гуше се птице
Док га прелећу и избегавају капи
Кише која лије. Она помути лице
Крошњама и трави које немилосрдни ветар сече,
Подмукло их савија и пушта им крв
Која из стабла и лишћа са кишом тече.
Презир и немир владају светом
То гробар прича са увелим цветом
На сивој, реткој ливади до касно у ноћ.
Из таме ливаде нестао је и врбе плач
Којој је главу одсекао оштри ветров мач.
Небо мирно седи и чека Сунце кад ће доћ',

А оно га прелети, са трона пада.
Месец сад влада небеским царством
Сам заводи ред у овом добу страшном.
Са свиленим облаком небом крстари нада,
Да се иза њега крије топлој светлости траг
Што је дошла да са земље однесе враг
Да ливаду у живот врати топао Сунчев зрак.
Али из понора изашла је магла густа,
А због ветра ливада је потпуно пуста
И остао је мрак.

Филип Антанасковић 4/6

Главни и одговорни уредник: Раде Зејак – директор Шесте београдске гимназије

Ученик уредник: Драгана Огњевић

Координатор: Зринка Шандор

Лектори: Олгица Рајић и Мина Павловић

Новинари: Филип Антанасковић, Антоније Басара, Драгана Огњевић, Лена Башић, Ана Шарић, Алекса Јакић, Марија Павловић, Марија Гарибовић, Алекса Илибашић, Нина Гојкковић, Тамара Загорац, Андреа Пралица, Нина Момчиловић, Соња Божовић, Дара Павловић, Теодора Ђиновић, Јана Пажин, Ивона Милосављевић, Љубица Николић, Оливера Јеринић, Теодора Трмчић, Марија Јоковић, Маша Богдановић, Ана Кнежевић